

мъка на кибритената клечка. — „Двайсе годи-  
шенъ мжжъ, пѣкъ като дете“ . . .

Кжде отиваше той? Ето, минава землището  
на тѣхното село! Не, нечиста е тази работа, Съл-  
плията е сигуренъ въ това. Да е хукналъ за се-  
дѣнки въ Манолево? Изгората му е въ селото,  
какво ще търси по другоселки . . .

Сълплията крачи предпазливо, снишава се —  
и въ съзнанието му се роятъ спомени, затрупани  
отъ времето и грижитѣ. Той сѣкашъ патрулира и  
всѣки мигъ чака да бжде забелѣзанъ и откритъ  
отъ неприятеля.

Въ Манолево пропѣха пѣтли. Сълплията раз-  
бра по кукуригането, че селото бѣше предъ тѣхъ.  
И тѣкмо когато мислѣше, че ще го изгуби тамъ,  
Петю сви на лѣво по тѣсното, отжпкано пѣтче.  
Пѣтчето водѣше въ дълбокото Алтънъ-дере, надъ  
което тъмнѣеше Аладжа кория.

— По хайдутлукъ! — изохка безнадеждно  
Сълплията и по гърба му полазиха студени трѣп-  
ки. Трѣпкитѣ не изчезнаха — тѣ полазиха по хъл-  
боцитѣ и минаха презъ гърдитѣ. Острата хладина  
на зечерята го прониза. Той дигна ржце да се по-  
разкърши, но ги отпусна мигновено и приклезна  
срѣдъ пѣтя. Петю подсвирна въ дерето. Сигна-  
лтѣ бѣше апашки и той сѣкашъ смрази кръвта  
на Сълплията. Отъ корията се обадиха съ сжщото  
подсвирване. Петю се мѣрна на високия брѣгъ и  
изчезна въ тъмнината на притихналата шума. Съл-  
плията се изправи и трѣгна, но изведнѣжъ се  
стрѣлна настрана по единъ синуръ и залѣгна задъ  
ошмулкания храстъ на недоорѣзана смрадлика. От-  
задъ се чуха тежки, енергични стѣпки и сдържанъ,  
но възбуденъ разговоръ. Край него по пѣтчето  
преминаха трима младежи — двама въ селски дре-